

fannas haige 'maas. Oh! fui wågga
wottab ta ennast wist römustada, seit ma ar-
wan et ta ommiti ihhaldab sua, et agga temma
jallad haiged. Mis on ka plaastrid tas-
pus, sedda ma otsin temmale, fui ma
eile omma issaga liinas ollin, ja otsin sedda
omma ennese rahha eest, mis ma omma
essimesse paari sukkade eest ollin sanud, ja neid
ollin, omma kassjo willast feddranud ja
kuddanud. Tahhan nüüd sedda plaastrid
selle waese naesele nartso pedle wolda, ja
temma jalgede pedle pañna, ja temnia peab
sedda leent sõma, siis wöttab ta mind tän-
nada; agga digusse polest ta ful peaks
mo emma tannama, seit mo fallis emma
andis mulle willo ja leent, ja satis mulle
sedda römo et ma teist woin altada ja
römustada. — — Menda juttustas ta itka
pedle, Mihkliga läies, punni neimad se haige
wabbat naese sauna ette said.

Mihkel läks ka sauna sisse ja näggi
seli naest, jallad täis hawo, mis pis-

sole Håddi sure holega plaastri • nartso-
dega linni panni. Kui ta sedda sai tei-
nud, siis ta wottis ráttiko waagna pedle
ja pallus haiget et ta wottaks sua. Ja se
hakkas tedde tannama, agga jubba Håddi olli
noppeste uksest wålja lainud, ja ei tul-
nud mitte tagasi. Oh! Jummal taasus-
go sedda selle hea lapsele, ütles haige; isma
temmata peaksin ful nälga ja halgusse
dranörkuma, agga pea igga páwa tafla
tulib temma, ja toob mulle toidust ja
rohto, ja römustab ennast se jures. —
Oh, Jummal! fui agga temma wannes-
mad temmaga ei wöttia sepärast törresda.
Jummal lasko nende hea innimeste kässi
hästi läia siin, ja seál iggaweste! Ta panni
käed risti, ja lugges Jummalat tannades
ja süddamest passudes.

Jubba Mihkel olli hopis årtaunnustanud,
et ta loost piddi otsuma ja midles agga Håddi
pedle. Edeste! ütles temma wimaks: Håddi
on üks wågga hea laps, agga wist on need